Iulian Boldea, Dumitru-Mircea Buda (Editors)
CONVERGENT DISCOURSES. Exploring the Contexts of Communication
Arhipelag XXI Press, Tîrgu Mureș, 2016
ISBN: 978-606-8624-17-4
Section: Language and Discourse

THE ROMANIAN MARITIME VOCABULARY . AN INTERDISCIPLINARY APPROACH

Corina Sandiuc

Assist., PhD, "Mircea cel Bătrân" Naval Academy of Constanța

Abstract: The main purpose of this paper is to analyse the Romanian maritime vocabulary from the point of view of terminological polysemy, a controversial phenomenon closely linked to the phenomenon of term migration, to the common lexicon or other specialized languages. A rigorous semantic analysis allowed us to identify several types of maritime terms: terms belonging exclusively to the maritime field, which are not to be found in the conceptual structure of any other field; terms originating in the maritime field but also migrating to other areas, especially to the common lexicon; maritime terms originating in the common lexicon; and interdisciplinary terms or terms that are found in the conceptual structure of several fields, among which the maritime one. In this article, we examine the semantic behavior of the Romanian maritime vocabulary from an interdisciplinary perspective, focusing mainly on the semantic dynamics concerning the maritime terms in relationship with other specialized languages.

Keywords: specialized language, maritime term, semantic dynamics, interdisciplinarity;

Perioada modernă aduce cu sine mari schimbări în felul în care este perceput conceptul şi crearea de noi concepte. Acest proces este privit în evoluţia sa. Conceptele nu sunt statice. Numeroase ştiinţe împrumută concepte de la alte ştiinţe, reprezentând *placa turnantă* a unei adevărate circulaţii lingvistice a termenilor. Acest fenomen poate fi pus pe seama interdisciplinarităţii, a specializării şi accelerării procesului de vulgarizare ştiinţifică.[1]

E. Coşeriu formulează ideea caracterului itinerant al semnelor:

„...între diferitele comunităţi constituite în cadrul aceluiaşi sistem lingvistic există numeroase interferenţe cu treceri de semne de la o comunitate la alta. Din motive „stilistice" sau din simple motive materiale, un individ poate întrebuinţa, într-una din comunităţile careia îi aparţine, anumite semne proprii altora, iar aceste semne se pot răspândi în mediul nou în care se folosesc."[2]

Există, aşadar, în interiorul aceluiaşi sistem lingvistic un fenomen de du-te-vino constant între limba comună şi limbajele specializate şi între un limbaj specializat şi un altul. Fondul principal al vocabularului este elementul comun tuturor vorbitorilor, însă aceştia, grupaţi după criterii socioprofesionale, utilizează anumite terminologii care, în proporţii diferite, aparţin şi ele fondului comun (ex. *bezmetic, s-a dat pe brazdă* etc.)

În acest fel, sferele vocabularului fiecărei categorii profesionale de vorbitori se întretaie, suprapunându-se parţial, situaţie care asigură realizarea procesului de comunicare. Astfel, limbajul marinăresc conţine şi termeni care aparţin în primul rând altor domenii ale

[1] *Cf.* P. Dury, 1999., pp. 17-18.
[2] E. Coşeriu, 1995, p. 57.

BDD-A25388 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.171 (2026-09-12 05:39:54 UTC)

cunoaşterii – ştiinţe conexe marinăriei, cum ar fi: geografia, matematica, comerţul, mecanica etc.

Adepţii abordării externe consideră că terminologia ar trebui să fie studiată atât din perspectivă sincronică cât şi diacronică, deoarece conceptele şi termenii evoluează în timp, la fel cum îşi schimbă sensul în funcţie de context.[3] Domeniile sunt şi ele permeabile la influenţe extralingvistice, ele pot interfera cu alte domenii, asigurând astfel migrarea termenilor. În acest sens, s-a făcut o clasificare a domeniilor ştiinţifice, care au fost împărţite în ştiinţe tari sau realiste care oferă cu împrumut termeni (cum ar fi matematica, fizica, chimia etc.) şi ştiinţe slabe sau umaniste, care împrumută termeni.

Cu cât un domeniu ştiinţific este mai avansat şi mai actual, cu atât mai avansată şi mai actuală este terminologia lui profesională. Actualitatea unor domenii se face remarcată şi prin creşterea interesului pentru astfel de domenii, interes manifestat chiar şi de non-specialişti. Termenii, care au suferit schimbări la nivel semantic, pot astfel migra fie spre limba comună printr-un proces numit vulgarizare, determinologizare, banalizare sau deschiderea codurilor, fie, după cum am menţionat deja, spre alte domenii confirmând caracterul interdisciplinar al terminologiilor. Se vorbeşte în acest sens, despre laicizarea progresivă a cunoaşterii, ceea ce permite definiţii alternative ale termenilor (împreună cu alte distincţii conceptuale), tocmai din această perspectivă interdisciplinară.[4]

Studiile recente pun în evidenţă faptul că polisemia, atât de controversată şi de sancţionată de practica lexicografică, îşi pune amprenta şi asupra limbajelor de specialitate. M-M. Rizea discută despre polisemie ca urmare a migrării terminologice, fenomen inedit ce are loc la nivelul limbajelor specializate, având la bază transferul de termeni între domenii de specialitate sau între un domeniu specific şi limba comună.[5] Autoarea numeşte acest tip de polisemie: *polisemie extradomenială*.[6]

F. Riggs distinge între disciplinele delfice şi cele criptice. Primele utilizează termeni existenţi cu sensuri noi, iar cele din urmă creează termeni noi.[7] În cazul migrării termenilor între domenii diferite, transferul/împrumutul are la bază 1) o analogie conceptuală sau 2) un împrumut metodologic datorat fuziunii interdomeniale. În cazul 1) avem de-a face cu o creaţie de tip polisemic. În cazul 2) împrumutul sau transferul are loc:

„*...când în cercetarea ştiinţifică actuală, [...] discipline diverse intervin în investigarea aceluiaşi obiect de cercetare sau oameni de ştiinţă, cu dublă sau multiplă specializare au o mobilitate particulară între domenii, soldată, între altele, cu împrumuturi metodologice.*”[8]

În acest caz, o unitate determinologizată poate fi a) uneori reintrodusă în domeniul de origine, astfel sensul originar este extins (polisemie intradomenială) sau b) se apelează la o unitate determinologizată care îşi are originea în alt domeniu (polisemie interdomenială).

Migrarea între domenii de specialitate şi limba comună are un caracter mai actual, marcat de „*vulgarizarea cunoaşterii*”, adică de interesul din ce în ce mai pronunţat al nespecialiştilor pentru informaţiile specializate. Acest fenomen dă naştere polisemiei

[3] Vezi şi P. Dury, *op. cit*. p. 16.
[4] Vezi A. Bidu-Vrănceanu, 2000.
[5] Vezi M.-M. Rizea, 2009, p. 98.
[6] Cunoscută, de asemenea, şi sub numele de *polisemie externă* (A. Bidu-Vrănceanu, 2007, p. 112), *dinamică semantică* (A. Bidu-Vrănceanu, 2003, pp. 291-298)/ (A. Stoichiţoiu-Ichim, 2006, pp. 11-17), *neologie semantică* (M. F. Mortureux, 1997, pp. 117-120), *schimbare de sens* sau *tropi* (V. Nyckees, 1998, pp. 105-133; A. Lehmann, F. Martin-Berthet, 1998, pp. 78-90), *evoluţia sensului* (A. Nicklas-Salminen, 2003, pp. 159-165).
[7] F. Riggs, 1988, *apud* M.-M. Rizea, *op. cit.*, p. 41.
[8] A. Toma, 2006, p. 393.

BDD-A25388 © 2016 “Petru Maior” University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.171 (2026-09-12 05:39:54 UTC)

extradomeniale. Pentru a se rezolva problemele legate de ambiguitatea ce ar putea rezulta în urma unui astfel de fenomen, se propune distincţia *termen-lexem - termen-concept*. Termenul-lexem are o predispoziţie spre variaţii conceptual-semantice şi contextuale şi este, prin urmare, marcat de polisemie, în timp ce termenul-concept[9] este bine ancorat într-un domeniu, şi nemarcat de polisemie.

Polisemia extradomenială declanşează mai multe modificări semantice; se poate manifesta printr-o simplă „diluţie" a sensului specializat sau prin adăugarea de conotaţii. Gradul cel mai înalt de îndepărtare de sensul originar („nucleul dur") este atins în momentul apariţiei modificărilor semantice de tip metaforă sau metonimie, culminând cu asimilarea termenilor în limba comună. Nu se poate vorbi, însă, de determinologizare totală, deoarece, după cum observa A. Bidu-Vrănceanu, deoarece „nucleul dur" al termenilor este păstrat întotdeauna.[10]

În funcţie de gradul lor de specializare sau de ştiinţificitate, putem spune că există mai multe tipuri de terminologii, şi anume: terminologii ştiinţifice, terminologii tehnice şi terminologii ale meseriilor. Cele trei tipologii terminologice nu se disting net unele de celelalte, cuvintele trecând dintr-o categorie în alta, pe măsură ce domeniul căruia îi aparţin se dezvoltă şi se diversifică. Ceea ce face ca terminologia maritimă să fie deosebită este tocmai faptul că aceasta pare să aibă ceva în comun cu toate tipurile de terminologii mai sus menţionate. Prin urmare, dacă ar fi să încadrăm terminologia maritimă într-una din cele trei grupe, remarcăm faptul că aceasta cuprinde o parte teoretică, ce poate fi asociată vocabularului ştiinţific, şi o parte aplicată, care, în funcţie de gradul de dezvoltare a tehnicii şi a tehnologiilor folosite, poate fi încadrată vocabularului tehnic sau celui al meseriilor.

Terminologia marinărească conţine termeni ştiinţifici, tehnici şi din meserii. În plus, asemeni oricărei terminologii, terminologia maritimă cuprinde:

- Termeni generali sau comuni (cunoscuţi de cei care lucrează în domeniu şi de majoritatea vorbitorilor);
- Termeni specifici (reprezentativi pentru domeniul în cauză, dar care se regăsesc şi în unele domenii conexe);
- Termeni specializaţi (aparţin limbajului ultraspecializat, utilizarea lor limitându-se doar la un număr restrâns de specialişti).[11]

Dezvoltată pe baza unor ocupaţii şi activităţi convergente, cum ar fi: pescuitul, transportul, comerţul, construcţia mijloacelor de plutire etc., terminologia marinărească poate fi încadrată, în opinia noastră, între terminologiile tehnico-ştiinţifice, ca subvariantă a stilului ştiinţific.

Într-adevăr, terminologia marinărească este un domeniu vast, care include domenii conexe, precum: geografia marină, astronomia, meteorologia, matematica, fizica, pescuitul, comerţul, transporturile, telecomunicaţiile, exploatarea portuară, construcţia navelor etc. Evoluţia tehnologică din secolul al XX-lea a dus la asimilarea, în cadrul terminologiei maritime, a altor domenii ştiinţifice şi tehnice, cum ar fi: electromecanica, electronica, informatica etc. Noi mecanisme şi instrumente de mare precizie apar la bordul navelor comerciale şi militare, modificând considerabil aspectul terminologiei marinăreşti româneşti, care devine, fără să-şi piardă, totuşi, specificul, o compilaţie de terminologii diverse.

[9] Denumire utilizată, iniţial, de A. Toma, *op. cit.*, pp. 332-334, cu referire la termenul wüsterian.
[10] A. Bidu-Vrănceanu, 2007, p. 39.
[11] Vezi M. Ploae-Hanganu, 1992, p. 482.

BDD-A25388 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.171 (2026-09-12 05:39:54 UTC)

De aceea, când spunem „terminologie marinărească" ne referim, în principal, la termenii referitori la nave şi la navigaţia maritimă, dar şi la cei care depăşesc aceste graniţe domeniale, deoarece trebuie să acceptăm faptul că există zone de interferenţă între terminologia marinărească şi alte terminologii, aceasta funcţionând ca un sistem semiotic complex şi semi-autonom, bazat pe elemente derivate din stilul ştiinţific al limbii literare.

Migrarea unor termeni între domenii de specialitate diferite constituie un alt tip de îmbogăţire şi de diversificare semantică. La nivelul limbajului marinăresc, acest fenomen este explicabil prin evoluţia din domeniul ştiinţelor tehnice şi inginereşti, şi implicit din domeniul navigaţiei, prin intercorelarea disciplinelor de astronomie, matematica, fizică, electronică, telecomunicaţii etc.[12]

Se produce astfel o transgresare între domenii pe care Alice Toma o descrie astfel:

„În cercetarea lingvistică actuală, de multe ori, discipline diverse intervin în investigarea aceluiaşi obiect de cercetare sau oameni de ştiinţă, cu dublă sau multiplă specializare au o mobilitate particulară între domenii [...]Interfaţa lingvistică a acestei relităţi stiinţifice este migrarea termenilor stiinţifici de la un domeniu la altul."[13]

Numeroşi cercetători[14] constată faptul că vocabularele ştiinţifice şi tehnice corespund rar idealului terminologic de monoreferenţialitate, de univocitate şi de non-ambiguitate (absenţă a conotaţiilor) a termenilor.[15]

Termeni din tot mai multe domenii pătrund în limbajul marinăresc, o dată cu progresul tehnic şi tehnologic.[16] În primul rând, mulţi termeni marinăreşti se intersectează cu cei din domeniul militar, fapt justificat şi de specificul militar al unor nave. Enumerăm, în continuare, câţiva astfel de termeni, menţionând doar sensul lor militar şi pe cel cu specific marinăresc.

arma < fr. *armer,* it. *armare,* lat. *armare*
(mil.) A pune mecanismul unei arme (de foc) în poziţia imediat precedentă descărcării ei.
(mar) A lansa în serviciu o navă cu întreg utilajul necesar. (DEX 98)
dezarma (< fr. *désarmer*)
(mil.) a lua armele cuiva, a-l sili să predea armele
(mar) a debarca echipajul unei nave, proviziile, combustibilul etc. (MDN)
armament < fr. *armement,* cf. lat. *armamentum*
(mil.) totalitatea mijloacelor tehnice de luptă ale unei unităţi militare, ale unei ţări etc.
(mar) echipajul, proviziile şi combustibilul necesar pe o navă. (DN)

---

[12] Referitor la acest subiect, A. Bidu-Vrănceanu semnalează un fenomen inedit, şi anume *„mixarea sau interferenţa limbajelor ştiinţifice în extinderea spre limba comună."* În acest sens, autoarea oferă exemplul termenilor medicali care apar în limbajului politic şi în cel economic. (A. Bidu-Vrănceanu, 1995, pp. 43-44)

[13] A. Toma, 2005, p. 393.

[14] Vezi Cl. Bédard, 1988, pp. 87-88.

[15] După ce compară caracteristicile a trei terminologii (medicală, filosofică şi arte plastice), Angela Bidu-Vrănceanu şi colaboratorii săi ajung la concluzia că numai terminologia medicală corespunde idealului terminologic de monosemie şi de univocitate, terminologia filosofică şi cea a artelor plastice „*fiind eterogene din acest punct de vedere, pentru că alături de termeni univoci există numeroşi termeni ambigui pentru care se apelează la mijloace diferite, capabile să realizeze specializarea sensurilor necesară unei terminologii*". (A. Bidu-Vrănceanu *et al.*, 1997, p.19).

[16] Migrarea termenilor marinăreşti spre alte terminologii este mai puţin marcată în corpusul analizat. Exemplul cel mai actual este verbul *a naviga,* care trece de la domeniul naval la cel informatic, unde este transferat cu sensul „a trece de la o informaţie la alta într-un document hipertext sau hipermedia"(DEX ′98).

BDD-A25388 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.171 (2026-09-12 05:39:54 UTC)

detaşament (< fr. *détachement*)
(mil.) grup de militari, de luptători înarmaţi căruia i se încredinţează o anumită misiune.
(mar) grupare temporară formată dintr-un număr variabil de nave. (MDN)
divizion (după fr. *division*, rus. *divizion*)
(mil.) subunitate de artilerie sau de cavalerie cuprinzând mai multe baterii sau escadroane.
(mar) *divizion de nave* = unitate în forţele maritime militare, formată din mai multe nave de acelaşi tip. (DN)

Alte domenii clar marcate în structura limbajului marinăresc sunt: medicina (*naupatie* „rău de mare", *nerv, valvulă*), economia (*conosament, cotă, navlu*), fizica (*acceleraţie, cronograf, forţă, deflector, izobar, Kelvin*); astronomia (*afeliu, astrograf, colatitudine, efemeridă, nadir, ocultaţie, retardaţie, sizigie*) geografia (*bazin, golf, guyot* „relief submarin", *hidrograd, izobată, recif*), matematica sau geometria (*unghi, arc, diametru*) etc.

În cazul câtorva termeni ce aparţin limbajului marinăresc se constată întâlnirea sensurilor din mai multe domenii:

amorsă (domeniul militar, cinematografie, cibernetică), *argument* (logică, matematică, teatru), *planşetă* (desen tehnic, topografie, gastronomie), *poligon* (geometrie, sport), *rapel* (alpinism, medicină, tehnică), *rol* (teatru, drept, economie), valvulă (anatomie, botanică, tehnică), *vira* (contabilitate, fotografie), *voltă* (echitaţie, scrimă, muzică, literatură) etc.

Să luăm spre exemplu, termenul *voltă* (< it. *volta, cf.* fr. *volte*). DN înregistrează sub 1) sensul din domeniul echitaţiei, pătruns şi în limba comună, fără precizarea domeniului: 1. Mişcare în formă de cerc (făcută mai ales de un călăreţ cu calul într-un manej). Alături de echitaţie, găsim domeniul sportului, respectiv al scrimei: Mişcare făcută pentru a para o lovitură a adversarului la scrimă. Sensul secundar este sensul marinăresc, nemarcat diastratic: 2. Schimbare de direcţie a unei nave, astfel ca vântul să treacă dintr-un bord în celălalt. Sensurile din muzică şi literatură apar marcate: 3. (*Muz.*) Diviziune a canţonei.

O modalitate de realizare a împrumutului lexical din alte limbaje specializate în limbajul marinăresc se realizează prin adăugarea unor accepţii noi sensurilor iniţiale. De exemplu *amorsă* (domeniul militar), *argument* (matematică) şi *poligon* (domeniul militar) au în comun mult mai multe seme substanţiale cu sensul marinăresc decât *planşetă* (topografie), *rapel* (alpinism), *vira* (contabilitate, fotografie) sau *voltă* (muzică).

Distincţia semantică poate fi atât de profundă încât polisemantismul (cu păstrarea unor verigi semantice între diversele accepţii şi sensuri relaţionate etimologic) devine omonimie (cu sensuri total nerelaţionate semantic şi etimologic).[17] Fenomenul lexical de omonimie se manifestă şi la nivelul termeni marinărești, dintre care cei mai reprezentativi pentru corpusul nostru ni se par: *banc, bandă, handicap, romb, secund, tanc, telefon, vedetă*.

Astfel**,** între *romb*[1] *(*<ngr. *rhombo,* fr. *rhombe)* „paralelogram cu toate laturile egale şi cu unghiurile opuse egale (DEX'98) şi *romb*[2] < fr. *rhombe*, germ. *Rhombus* „totalitatea sarturilor de deasupra crucetei (la ambarcaţii sportive cu vele)" (MDN); sau rai[1] „paradis, eden" (< sl. Raj) şi rai[2] (et. nec.) „roată de lemn sau de metal, cu caneluri la margine, prin care poate fi rulată o parâmă de cânepă sau de oţel" (Sursa: DEX '98) nu există nicio relaţie de sens, neavând în

[17]Sau, aşa cum afirmă G. Pană-Dindelegan, "*diversificarea semantică nu cunoaşte numai forma polisemantismului, cu păstrarea unor verigi semantice între diversele accepţii, ci şi forma omonimiei, cu ruperea totală a relaţiei semantice sau cu adăugarea unor accepţii care nu au nici o legătură cu cele anterioare*". (G. Pană-Dindelegan, 1997, p. 11).

BDD-A25388 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.171 (2026-09-12 05:39:54 UTC)

comun nicio trasătură semantică (niciun sem), la care se adaugă şi originile diferite.

Acelaşi este cazul lui *vedetă*[1] din limbajul comun, care se referă la un artist vestit (mai ales de teatru, cinema) sau, cu sens conotativ, la o persoană care se impune în mod intenţionat într-un domeniu de activitate şi *vedetă*[2] „navă militară de tonaj mic, care patrulează fluviile sau litoralul" (<fr. *vedette*), precum şi *vedetă*[3], termen al poligrafiei referitor la un cuvânt sau un grup de cuvinte din primul rând al unui text, evidenţiate prin caractere grase. (NODEX) Între toţi aceşti semnificaţi nu există nicio relaţie de sens, chiar dacă semnificantul este identic.

Tot astfel, *tanc* (fr. tank, germ. Tank.) prezintă o pluralitate de sensuri nerelaţionate:

1. „maşină de luptă blindată, înzestrată cu tunuri, mitraliere etc." (DEX '98)"

2. „rezervor din tablă sau din oţel folosit pentru depozitarea sau transportarea lichidelor;

vehicul înzestrat cu un astfel de rezervor", sens regăsit în *tanc petrolier* „navă folosită la transportul petrolului sau al derivatelor lui".

3. Vagonet metalic folosit în mine, cu capacitatea de o tonă.

4. (Fot.) Cutie de plastic de construcţie specială, în care se developează filme fotografice.

În unele cazuri, sensul marinăresc nu se regăseşte în dicţionarele limbii române, după cum este cazul termenului marinăresc *bandă* „înclinare a unei nave în jurul axului longitudinal", care în dicţionarele generale prezintă doar sensurile omonimice: 1. Ceată, grup de răufăcători şi 2**.** Fâşie de stofă, hârtie etc.

La fel ca şi în cazul polisemiei, termenii omonimi s-au format deseori prin împrumut. Astfel, prin intermediul limbii franceze s-au format în română serii omonimice, precum:

lamă "placă de metal" (< fr. *lame*) şi *lamă* "mamifer" (< fr. *lame*);

pală "una dintre aripile elicei" (< fr. *pale*) şi *pală* "paloş" (< tc. *pala*);

post "funcţie" (< fr. *poste*) şi *post* "perioadă de interdicţie" (< sl. *postŭ*).[18]

Exemplele oferite mai sus sunt dovada faptului că, asemeni oricărei limbi naturale, microsistemul terminologiei marinăreşti româneşti cunoaşte sinonimii şi ambiguităţi. Chiar dacă reprezintă un deziderat în cazul limbajelor de specialitate, corelaţia care se stabileşte în mod convenţional, stabil şi explicit între un termen şi un concept nu este întotdeauna biunivocă, sensul principal sau fundamental al unui termen marinăresc fiind de multe ori completat de sensurile secundare sau derivate ale acestuia. De aceea, putem vorbi despre dinamică semantică şi polisemie şi la nivelul vocabularului marinăresc românesc, chiar dacă numeroşi termeni marinăreşti sunt ultraspecializaţi şi nu permit deviaţii semantice.

BIBLIOGRAPHY:

BÉDARD, Claude, 1986, *La traduction technique: principes et pratiques*, Montréal: Linguatech.

BIDU-VRĂNCEANU, Angela, 1995, „Dinamica vocabularului românesc după 1989. Sensuri „deviate" ale termenilor tehnico-ştiinţifici", în: *Limbă şi literatură,* vol. 1, pp. 38-45.

BIDU-VRĂNCEANU, Angela, (coord.), 2000b, *Lexic comun, lexic specializat*, Bucureşti: Editura Universităţii.

[18] P. Zugun, 2000, p. 254.

BDD-A25388 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.171 (2026-09-12 05:39:54 UTC)

BIDU-VRĂNCEANU, Angela, 2007, *Lexicul specializat în mişcare*. *De la dicţionare la texte*, Bucureşti: Editura Universităţii.

COŞERIU, Eugen, 1995, *Introducere în lingvistică*, Cluj: Editura Echinox.

DURY, Pascaline, 1999, „Les variations sémantiques en terminologie: étude diachronique et comparative appliquée à l'écologie", în: *Sémantique des termes specialisés*, Publications de l'Université de Rouen, pp 17-18.

MORTUREUX, Marie-Françoise, 1997, La lexicologie entre langue et discours, Paris: Éditions SEDES.

PLOAE-HANGANU, Mariana, 1992, „Terminologia şi limba comună", în: *Limba Română*, nr. 9, anul XLI, pp. 479-482.

RIZEA, Monica-Mihaela, 2009, *De la monosemie la polisemie în terminologia ştiinţifică actuală*, (teză de doctorat), Bucureşti. http://rd.softwin.ro/publications/linguistics/DE_LA_MONOSEMIE_LA_POLISEMIE_IN_TERMINOLOGIA_STIINTIFICA_ACTUALA_.pdf

STOICHIŢOIU-ICHIM, Adriana, 2006, *Creativitate lexicală în româna actuală*, Bucureşti: Editura Universităţii din Bucureşti.

TOMA, Alice, 2005, „Interdisciplinaritate si terminologie matematică: termeni migratori", în: *Actele Conferinţei Catedrei de limba română* (coord. Gabriela Pană Dindelegan), Bucureşti: Editura Universităţii. pp.393-403.

TOMA, Alice, 2006, *Lingvistică si matematică: terminologie, limbaj, discurs*, Bucureşti: Editura Universităţii.

ZUGUN, Petru, 2000, *Lexicologia limbii române*, Bucureşti: Tehnopress.

BDD-A25388 © 2016 "Petru Maior" University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 18.97.9.171 (2026-09-12 05:39:54 UTC)